

Arrest

nr. 145 874 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 november 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 november 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 december 2006 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2007 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 juli 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 25 oktober 2007 (RvV 25 oktober 2007, nr. 3.069).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 november 2007 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoekster diende op 6 december 2007 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 23 januari 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.8. Verzoekster diende op 16 februari 2011 een eerste aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 17 maart 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.10. Op 6 juni 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juni 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.12. Verzoekster diende 7 juli 2011 een tweede aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 13 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.12 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 oktober 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – model B (bijlage 13).

1.15. Verzoekster diende op 25 oktober 2011 een derde aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.16. Verzoekster diende op 28 december 2011 een tweede aanvraag in om tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 13 januari 2012 werd de in punt 1.16 vermelde aanvraag niet in overweging genomen.

1.18. Verzoekster diende op 23 januari 2012 een derde aanvraag in om tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.19. Op 12 maart 2012 verklaarde de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.15 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.20. Op 23 maart 2012 trok de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.19 vermelde beslissing in.

1.21. Op 28 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.15 vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.22. Op 26 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.15 vermelde aanvraag ongegrond.

1.23. Op 13 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.18 vermelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekster werd hiervan op 28 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2012 werd ingediend door:

K.(...), A.(...) A.(...) (...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 25.10.2007 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.06.2011 en verblijft sinds 26.02.2014 (datum waarop haar aanvraag 9ter negatief werd afgesloten) illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en haar vrijheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asiel procedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich verder op het legale verblijf van haar zoon, Dhr. A.(...) G.(...) (...) en diens kinderen. De aanwezigheid van haar zoon in België geeft betrokkene echter geenszins automatisch recht op verblijf in het Rijk, te meer daar het gaat om een meerderjarige zoon.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft: kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het feit dat een inreisverbod voor betrokkene wordt opgemaakt; dient te worden opgemerkt dat betrokkene over de mogelijkheid beschikt om een verzoek in te dienen om het inreisverbod wegens humanitaire redenen te laten opheffen. Art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt immers het volgende: § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven. Echter, op 22.06.2011 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Bovendien wist betrokkene dat haar verblijf slechts

toegestaan werd in het kader van haar asielaanvraag, in eerste instantie en in tweede instantie in het kader van haar aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dient te verlaten. Haar aanvraag 9ter werd negatief afgesloten op datum van 26.02.2014.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekster haar aanvraag zou kunnen richten. Verzoekster dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoekster niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene meent dat haar verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Vervwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene. met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoekster haalt verder aan dat ze ernstig ziek is en dat ze zich in de medische onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar haar land van herkomst omdat daar geen adequate medische verzorging voorhanden is. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de aanvraag 9ter van betrokkene werd afgesloten met een ongegronde beslissing d.d. 26.02.2014. Betrokkene zich dus niet meer nuttig beroepen op dit element.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 66 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat betrokkene al sinds 2006 in België zou verblijven, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij goed Nederlands zou spreken, dat zij kan en wil voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat zij een grote vrienden - en kennissenkring zou hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van "de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet", van het evenredigheids – en redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Tevens maakt verzoekster in haar middel gewag van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vv. onontvankelijk verklaard op 13/10/2014 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete gezinssituatie en medische gesteldheid.

Er moet in casu sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven in artikel 8EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dien te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, wat in casu blijkt uit het administratief dossier en onder geen enkel beding betwist wordt door verwerende partij.

Verzoekster vormt daadwerkelijk één feitelijk gezin met een vreemdeling met legaal verblijf in België nl. met haar zoon en schoondochter, die al reeds een aanvraag tot het bekomen van de Belgische nationaliteit hebben ingesteld en binnenkort de Belgische nationaliteit zullen bekomen.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland), temeer daar zij dagdagelijks mantelzorg behoeft vanwege haar zoon en schoondochter en deze reis onmogelijk alleen naar Armenië en via Armenië naar Rusland kan ondernemen.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt immers uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België.

Verzoekster verblijft - zoals hier voren vermeld en niet betwist door verwerende partij – sedert haar aankomst in België samen met haar zoon en diens gezin.

Dit gegeven kan worden afgeleid uit het attest samenstelling van het gezin en de diverse gevoerde politionele woonstcontroles in het kader van de bestreden procedure ex art. 9bis vrw..

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar zoon en schoondochter die alhier over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikken en weldra Belg zullen worden.

Het is ook om deze reden dat er een procedure ex art. 9bis VrW werd ingesteld.

Verzoekster behoeft dagdagelijkse mantelzorg van haar zoon en schoondochter.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst en een attest om dit gegeven te staven werd al reeds aan het AD gevoegd.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoekster en haar zoon valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Verzoekster woont inmiddels al 8 jaar in België, waarvan een lange periode gedragen door een attest van immatriculatie in het kader van haar 9ter vrw. procedure (legaal verblijf).

Zij is van hoogbejaarde leeftijd en heeft geen enkel gezin en/of familielid in haar land van afkomst op wie zij kan terugvallen.

Dit cruciaal element is aan verwerende partij middels een document vanuit het land van herkomst gekend en hiermede heeft verwerende partij totaal geen rekening mee gehouden.

Haar enige zoon woont tevens gedurende jarenlang in België en bezit alhier over een verblijfsrecht van onbepaalde duur (B-kaart).

Haar zoon en schoondochter staan dagdagelijks in voor haar zorg en bijstand aangezien zij aan ernstige medische kwalen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt door deskundige artsen.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. en haar administratief dossier.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de zoon en schoondochter van verzoekster te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten, evenmin kan er van hen worden verwacht dat zij verzoekster begeleiden tijdens deze reis.

Tevens beroept verzoekster zich op - art. 7 de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven - van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De instellingen en organen van de Unie zowel als de lidstaten kunnen dan nu ook al aan de eerbiediging van het Handvest worden gehouden. Het Handvest vormt immers de bevestiging van de algemene beginselen van de rechtstaat die gemeen zijn aan de constitutionele tradities van de lidstaten. In die zin heeft de communautaire rechter uitdrukkelijk diverse keren naar het Handvest verwezen.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard.

DAT TEN TWEDE verzoekster in haar verzoekschrift gestipuleerd heeft dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekster zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kan begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis ww. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekster zich wettig naar Rusland kan begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Bovendien werd hier voren al reeds gemeld dat zij wegens haar hoogbejaarde leeftijd en diverse medische aandoeningen deze reis onmogelijk alleen kan vervullen.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekster haar concrete gezinssituatie en gezondheidssituatie is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Hij beschikt te dezen slechts over een

marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 23 januari 2012 blijkt dat verzoekster volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten tweede verblijft verzoekster al 5 JAAR in België.

Dat zodoende in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie. Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001.217), zelfs krachtens de woorden van de auditeur "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001,219).

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekster om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar haar geboorteland. Voor haar zou dit werkelijk een trauma betekenen. Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen met op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekster zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens en men zich de vraag kan stellen of het op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wil bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland.

Dat ten vierde dient gewezen op regularisatiebeslissingen van gelijksoortige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen.

Dat verzoekster enkel en alleen een meerwaarde betekent voor onze multiculturele maatschappij.

Dat ten vijfde in het land van herkomst - in casu Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is opdat verzoekster een deugdelijke aanvraag tot verblijf zou kunnen instellen, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dienen te worden.

Dat ten zesde verzoekster haar zoon en kleinkinderen alhier definitief geregulariseerd zijn met dien verstande dat verzoekster haar absoluut recht op het gezinshereniging wil doen gelden.

Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet heeft op basis van nieuwe medische elementen en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12. 2005 bevindt verzoekster zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (zie: administratief dossier).

Verzoekster heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Verzoekster levert bewijs van identiteit middels kopij van haar geldige Armeense paspoort.

De gegevens die verzoekster verstrekt zijn correct en waarachtig.

Verzoekster is bereidwillig om op eerst verzoek nadere inlichtingen te verstrekken stoffelijk dan wél mondeling en maakt voorbehoud om zijn aanvraag in de loop van de procedure te actualiseren. Verzoekster betekent geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch sorteert zij onder de opsluitinggronden zoals nader omschreven in art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn cliënt dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 bis van de Vreemdelingenwet, eventueel te koppelen aan de voorwaarden zoals door U te voorzien."

3.8. Verzoekster houdt in haar middel in de eerste plaats een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In haar analyse wijst verzoekster erop dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen. De Raad leidt hieruit af dat de bewijslast bij de aanvrager rust en dat de elementen die als buitengewone omstandigheden worden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf moeten worden opgenomen.

3.9. In een eerste middelonderdeel houdt verzoekster voor dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinssituatie. Verzoekster zet uiteen dat ze met haar zoon en schoondochter, die hier legaal verblijven en binnenkort de Belgische nationaliteit zouden bekomen, een reëel gezinsleven onderhoudt, dat zij sterk van hen afhankelijk is en voor haar zorgen, dat zijzelf al lang in België verblijft en niemand heeft in haar thuisland om op terug te vallen, hetgeen destijds zou zijn gestaafd met een attest uit haar land van herkomst waardoor het *“bijgevolg voor verzoekster bijgevolg onmogelijk [is] om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten.”* Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster zich in haar initiële aanvraag om machtiging tot verblijf had beperkt tot een summiere verwijzing naar het feit dat *“haar zoon en kleinkinderen alhier definitief geregulariseerd zijn met dien verstande dat verzoekster haar absoluut recht op het gezinshereniging wil doen gelden”*. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met de gezinssituatie zoals ze in de aanvraag werd geschetst en wordt hierop als volgt geantwoord: *“Betrokkene beroept zich verder op het legale verblijf van haar zoon, Dhr. A.(...) G.(...) (...) en diens kinderen. De aanwezigheid van haar zoon in België geeft betrokkene echter geenszins automatisch recht op verblijf in het Rijk, te meer daar het gaat om een meerderjarige zoon. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft: kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”* De Raad kan enkel vaststellen dat de omstandige uitleg in het middel waarin verzoekster haar hoogbejaardheid, de *“dagdagelijkse”* behoefte aan mantelzorg en het gebrek aan familieleden in het land van herkomst beschrijft, niet als dusdanig werden ingeroepen in haar initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan het bestuur geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden verweten doordat met het geheel van deze - mogelijks pertinente - elementen geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. De Raad concludeert dat in de bestreden beslissing op adequate wijze wordt geantwoord op de elementen met betrekking tot de gezinssituatie van verzoekster zoals ze in de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf werden verwoord.

3.10. Specifiek met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. De bestreden beslissing heeft geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van verzoekster. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Eenzelfde opmerking geldt voor de opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest.

3.11. Wat de medische gesteldheid betreft, werd in de aanvraag om machtiging tot verblijf gewezen op het feit dat verzoekster *“ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet heeft op basis van nieuwe medische elementen en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12. 2005 bevindt verzoekster zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (zie: administratief dossier).”* In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich niet meer nuttig op dit element kan beroepen en wordt verwezen naar haar ongegrond verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster benadrukt thans in haar middel dat zij de mantelzorg van haar zoon en schoondochter nodig heeft, doch dit element werd niet als dusdanig als buitengewone omstandigheid ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf, waardoor zij niet de verwachting mag koesteren dat hierop in de beslissing zou worden ingegaan. Bijkomend wijst de Raad erop dat artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat *“elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”* niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. De gemachtigde van

de staatssecretaris zou bijgevolg deze wetsbepaling met voeten treden wanneer hij in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden deze medische elementen zou onderzoeken.

3.12. Inzake de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië acht verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende omdat geen rekening zou zijn gehouden met de medische elementen in haren hoofde en de mogelijkheden om een reis te ondernemen naar Armenië en vanuit Armenië naar de Russische Federatie. Uit de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt echter dat verzoekster zich had beperkt tot volgende stelling: *“Dat ten vijfde in het land van herkomst - in casu Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is opdat verzoekster een deugdelijke aanvraag tot verblijf zou kunnen instellen, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dienen te worden”*. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat alle Armeense onderdanen zich tot de Belgische Ambassade in Moskou moeten wenden, waardoor dit niet als ‘buitengewoon’ kan worden gekwalificeerd, en wordt terecht gesteld dat verzoekster niet aantoonde waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om zich naar Rusland te begeven. Thans tracht verzoekster een aantal lacunes uit haar aanvraag te verhelpen door in haar verzoekschrift haar hoge leeftijd en diverse medische aandoeningen aan te halen die het reizen zouden bemoeilijken en dit te koppelen aan het gebrek aan een Belgische representatie in Armenië. De gemachtigde van staatssecretaris dient echter niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Het komt aan verzoekster toe om in haar aanvraag ‘klaar en duidelijk’ te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (cf. RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Bijgevolg kan het geenszins kennelijk onredelijk worden geacht dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden concludeert dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest en evenmin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, noch dat de beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Er is geen sprake van een schending van de motiverings- of de zorgvuldigheidsplicht, noch van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN